

givelser af ikke forud fastlagt omfang - herunder også aftaler om medlemskab af bogklubber, hvor forbrugeren forpligter sig til at aftage et vist antal udgivelser om året - jf. herved den gældende lovs § 5, stk. 2. I disse tilfælde regnes fortrydelsesfristen fra den dag, forbrugeren får den første levering i hænde (jf. herved den gældende lovs § 12 a), eller fra det senere tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende opfylder sin oplysningspligt, jf. ovenfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.4.1 og 2.4.4.3.

Til stk. 2

I overensstemmelse med direktivet foreslås det, at fortrydelsesretten senest skal ophøre, når der er gået 3 måneder fra den dag, forbrugeren fik varen, det første parti heraf eller den første levering i hænde. Bestemmelsen bliver aktuel, hvis den erhvervsdrivende ikke opfylder sin oplysningspligt efter den foreslåede § 11 a, stk. 1, 2 og 4, således at 14-dages fristen ikke kan begynde at løbe, jf. stk. 1.

Bestemmelsen indebærer sammenholdt med stk. 1, at den erhvervsdrivende når som helst inden for 3-måneders perioden kan bringe 14-dages fristen til at løbe ved at opfylde sin oplysningspligt.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 tilsigter at gennemføre direktivets artikel 6, stk. 1, men giver forbrugerne en videre beskyttelse for så vidt angår fortrydelsesfristens længde.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.4.2.

Til stk. 3

Medmindre den erhvervsdrivende har påtaget sig at hente varen hos forbrugeren, hvis denne bruger fortrydelsesretten, skal forbrugeren efter stk. 3 ved varekøb og aftaler om løbende levering af varer, der ikke er bestemt til éngangsbrug (som f.eks. aviser), sende eller give det modtagne tilbage til den erhvervsdrivende inden fortrydelsesfristens udløb. Det svarer til gældende ret, jf. lovens § 11, stk. 1, 1. pkt.

Bestemmelsernes 2. og 3. pkt. svarer til gældende ret, jf. lovens § 11, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.4.4.

Til stk. 4

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt., hvorefter forbrugeren selv må betale for at sende varen tilbage til den erhvervsdrivende, svarer til gældende ret, jf. lovens § 11, stk. 4.

Undtagelsen i 2. pkt. er ny, og den tilsigter at gennemføre bestemmelsen i direktivets artikel 7, stk. 3.

Forståelsen af denne bestemmelse giver anledning til betydelig tvivl, men det må efter Justitsministeriets opfattelse antages at følge af direktivet, at den erhvervsdrivende skal bære de direkte omkostninger ved forbrugeren benyttelse af fortrydelsesretten i tilfælde, hvor den aftalte vare som helhed ikke kunne leveres til tiden (varen var f.eks. udsolgt eller gået til grunde), og hvor den erhvervsdrivende har undgået de strenge forsinkelsesbeføjelser efter direktivet (jf. den foreslåede § 12 d) ved i henhold til parternes aftale at levere en erstatningsvare.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.4.4.

Til stk. 5

Bestemmelsen svarer til gældende ret, jf. lovens § 12 sammenholdt med § 6, stk. 3, og § 11, stk. 1, 3. pkt. (køb af varer, hvor den erhvervsdrivende har påtaget sig at hente varen, hvis forbrugeren benytter fortrydelsesretten), dels lovens § 12 a sammenholdt med § 6, stk. 3 (løbende levering af varer, der er bestemt til éngangsbrug).

Til stk. 6

Bestemmelsen svarer til gældende ret, jf. lovens § 11, stk. 2.

Til stk. 7

Bestemmelsen svarer til gældende ret, jf. lovens § 12 sammenholdt med § 8, stk. 1-3.

Til § 12 b

Bestemmelsen fastlægger fortrydelsesfristen og de nærmere betingelser for at benytte fortrydelsesretten ved aftaler om tjenesteydelser og løbende levering af tjenesteydelser (abonnementsaftaler m.v.).

Det foreslås i *stk. 1*, at fortrydelsesfristen ligesom ved køb af varer m.v. skal være 14 (kalender)dage. Om begrundelsen herfor henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.4.1.

I nr. 1 og 2 fastlægges det, fra hvilket tidspunkt fortrydelsesfristen begynder at løbe. Det foreslås, at fristen skal regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren modtager skriftlige oplysninger om tjenesteydelsen og aftalen m.v. på papir eller et andet varigt medium i overensstemmelse med den foreslåede § 11 a, stk. 1 og 2, og med supplerende administrative regler i medfør af § 11 a, stk. 4. Fristen kan dog tidligst begynde at løbe fra den dag, forbrugeren modtager underretning om, at aftalen er indgået. Det er ikke tilstrækkeligt, at underretningen om aftalens indgåelse eller de skriftlige oplysninger er kommet frem til forbrugeren.